

Sygn. akt IV Ca 301/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 września 2014 r.

Sąd Okręgowy w Słupsku IV Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący SSO Dorota Curzydło

Sędziowie SO: Mariusz Struski, Mariola Watemborska (spr.)

Protokolant: sekr. sądowy Barbara Foltyn

po rozpoznaniu w dniu 19 września 2014 r. w Słupsku

na rozprawie

sprawy z powództwa G. M.L.

przeciwko S. Z. (1), J. K., G. Z., H. Z. (1), G. K.
i A. K.

o zapłatę

na skutek apelacji powódki od wyroku Sądu Rejonowego
w L. z dnia 15 maja 2014r., sygn. akt I C 1264/13

oddala apelacje.

Sygn. akt. IV Ca 301/14

UZASADNIENIE

Powódka G. M.L. wystąpiła z pozwem o zapłatę solidarnie wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 1.04.2012r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu, tytułem opłaty za wieczyste użytkowanie działki nr (...) o pow. 4.619 m⁽²⁾ położonej w L. przy ul. (...) przeciwko pozwanym: G. Z. i S. Z. (1) - kwoty 6.333,75, G. K. i J. K. - kwoty 6.333,75 zł, H. Z. (1) - kwoty 3.518,75 zł, A. K. - kwoty 703,75 zł.

Pozwani G. Z., S. Z. (1), G. K., J. K., H. Z. (1), A. K. wnieśli o oddalenie powództwa w całości. W uzasadnieniu wskazali, że ich poprzednik prawny uiścił jednorazowo opłatę za cały okres wieczystego użytkowania nieruchomości.

Wyrokiem z dnia 11 stycznia 2013 roku sygn. akt. I C 787/12 Sąd Rejonowy w Łęborku oddalił powództwo G. M.L. przeciwko S. Z. (1), J. K., A. K., H. Z. (1), G. Z., G. K. o zapłatę uznając, że stan prawny istniejący w chwili oddania terenu w użytkowanie wieczyste umożliwiał H. Z. (1) i M. Z. uiszczenie jednorazowo opłaty za cały okres użytkowania wieczystego.

Od powyższego wyroku apelację wywiodła powódka G. M.L., zarzucając naruszenie art. 71 ust. 1 i ust. 4 ustawy o gospodarce nieruchomościami oraz art. 232 i nast. kpc, poprzez przyjęcie, że pozwani nie są obowiązani do uiszczenia opłaty z tytułu użytkowania wieczystego nieruchomości mimo, że nie dysponują dowodem uregulowania opłaty jednorazowej; naruszenie art. 217 § 1 k.p.c., art. 227 k.p.c., art. 232 k.p.c., art. 233 § 1 k.p.c., poprzez dowolną ocenę

materiału dowodowego i brak poczynienia wyczerpujących ustaleń co do okoliczności mających wpływ na wynik sprawy.

Wyrokiem z dnia 19 kwietnia 2013 roku sygn. akt IV Ca 163/13 Sąd Okręgowy w Słupsku uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Łęborku, pozostawiając temuż Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego.

Po ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy w Łęborku wyrokiem z dnia 15 maja 2014 roku oddalił powództwo.

Powyższe orzeczenie zostało oparte na następujących ustaleniach:

Aktem notarialnym z dnia 24.09.1979r. Rep. A nr 1519/79 M. Z. i H. Z. (1) na prawach wspólności ustawowej otrzymali w użytkowanie wieczyste na okres 99 lat działkę nr (...) położoną w L., celem prowadzenia na niej ogrodnictwa produkcyjnego. Zgodnie z par. 3 umowy, użytkownicy wieczystości zobowiązani byli do uiszczania przez cały czas trwania użytkowania wieczystego opłaty rocznej w wysokości 462 zł (przed denominacją) za użytkowanie wieczyste gruntu. Opłata roczna za użytkowanie wieczyste gruntu za okres od dnia 24.09.1979r. do końca 1979r. została uiszczona na konto Zarządu (...) Terenami w L. w Narodowym Banku Polskim Oddział w L.. Opłaty roczne poczynając od dnia 1.01.1980r. miały być wpłacane z góry do dnia 31 stycznia każdego roku na w/w konto. Wysokość opłaty rocznej mogła ulegać odpowiedniej zmianie stosownie do przepisów art. 24 i 25 ustawy z dnia 14.07.1961r. o gospodarce terenami w miastach i osiedlach.

Aktem notarialnym z dnia 25.01.1985r. Rep. A nr 90/85 M. Z. i H. Z. (1) darowali małżonkom J. K. i G. K. oraz małżonkom S. Z. (1), G. Z. udział po 1/3 części każdej z par, w prawie wieczystego użytkowania działki nr (...) położonej w L. przy ul. (...).

Sąd I instancji ustalił ponadto, że na działce nr (...) o pow. 0,4619 ha (poprzednio oznaczonej (...)) położonej w L. przy ul. (...) znajduje się budynek mieszkalny oraz budynek magazynowo – biurowy.

M. Z. zmarł dnia (...). w L., a spadek po nim nabyli żona H. Z. (1) oraz dzieci G. K., S. Z. (1), A. K. - każdy z nich w 1/4 części.

Decyzją z dnia 16.11.2010r. Burmistrz Miasta L. ustalił wysokość stawki procentowej opłaty rocznej – 3% z tytułu użytkowania wieczystego działki nr (...) położonej w L. przy ul. (...) stanowiącej własność G. M.L. w użytkowaniu wieczystym: w 1/3 części G. K. i J. K., w 1/3 części G. Z. i S. Z. (1), w 5/24 częściach H. Z. (1), w 1/24 części G. K., w 1/24 części A. K., w 1/24 części S. Z. (1).

Decyzją z dnia 1.12.2011r. Burmistrz Miasta L. ustalił opłatę roczną z tytułu użytkowania wieczystego nieruchomości gruntowej położonej w L. przy ul. (...) oznaczonej jako działka nr (...), stanowiącej własność G. M.L. w użytkowaniu wieczystym: w 1/3 części G. K. i J. K., w 1/3 części G. Z. i S. Z. (1), w 5/24 częściach H. Z. (1), w 1/24 części G. K., w 1/24 części A. K., w 1/24 części S. Z. (1). Opłata roczna z tytułu użytkowania wieczystego została ustalona w wysokości 16.890 zł od 1.01.2012r., a dla poszczególnych udziałów wynosi ona:

- dla udziału 1/3 w wysokości 5.630 zł;
- dla udziału 1/24 w wysokości 703,75 zł;
- dla udziału 5/24 w wysokości 3.518,75 zł.

Jak ustalił dalej Sąd Rejonowy G. Z., S. Z. (1), G. K., J. K., H. Z. (1), A. K. nie uiszcili opłaty za wieczyste użytkowanie działki nr (...) położonej w L. przy ul. (...) za 2012r. W okresie od 1985r. do końca 2011r. nigdy nie figurowali w ewidencji dłużników UM w L. z tytułu nieuiszczonych opłat za wieczyste użytkowanie. Do 2011r. nie byli też wzywani do uiszczenia zaległych opłat za wieczyste użytkowanie działki nr (...) położonej w L. przy ul. (...).

Analizując ustalony w sprawie stan faktyczny, Sąd Rejonowy odwołał się do treści art. 238 k.c. i art. 71 ust. 4 ustawy z dnia 21.08.1997r. o gospodarce nieruchomościami. Podniósł, że okolicznością bezsporną w sprawie było to, że pozwani od 1985r. do 2011r. nigdy nie byli wzywani przez G. M. L., ani też przez Skarb Państwa do uiszczenia zaległych opłat za wieczyste użytkowanie. Pozwani opłat takich nie wnosili w w/w okresie. Zauważył, że w toku postępowania podnosili oni, iż ich poprzednicy prawni co najmniej w 1985r. uiszcili jednorazowo opłatę za cały okres wieczystego użytkowania. Wiedzę o uiszczeniu opłaty pozyskali od M. Z. bezpośrednio przed sporządzeniem umowy darowizny z(...). Pozwani, jak i G. M. L. nie posiadali żadnych dowodów uiszczenia jednorazowej opłaty, ani też dowodów uiszczenia jakichkolwiek opłat z tytułu użytkowania wieczystego. Gmina nie wzywała pozwanych do uiszczenia opłat za wieczyste użytkowanie mimo, że jak wynika z teczki prowadzonej w Urzędzie Miejskim dla przedmiotowej nieruchomości, była ona powiadamiana każdorazowo o zmianie wieczystego użytkownika działki nr (...) położonej w L. przy ul. (...). Dopiero decyzją z dnia 16.11.2010r. Burmistrz Miasta L. ustalił wysokość stawki procentowej opłaty rocznej – 3% z tytułu użytkowania wieczystego działki nr (...) położonej w L. przy ul. (...) stanowiącej własność G. M. L. w użytkowaniu wieczystym: w 1/3 części G. K. i J. K., w 1/3 części G. Z. i S. Z. (1), w 5/24 częściach H. Z. (1), w 1/24 części G. K., w 1/24 części A. K., w 1/24 części S. Z. (1). Następnie decyzją z dnia 1.12.2011r. Burmistrz Miasta L. ustalił opłatę roczną z tytułu użytkowania wieczystego tejże nieruchomości.

Sąd I instancji wskazał, że zgodnie z par. 5 uchwały nr 101 Rady Ministrów z dnia 21 maja 1976r. w sprawie opłat za użytkowanie wieczyste terenów w miastach (M.P. z 1976r. nr 23 poz. 103), użytkownik wieczysty wnoszący opłaty roczne ustalone na zasadach określonych w uchwale nr 105 Rady Ministrów z dnia 22.03.1962r. w sprawie wytycznych dla ustalenia opłat z tytułu korzystania z terenów w miastach i osiedlach mógł wnieść opłatę za cały okres użytkowania wieczystego. Wbrew stanowisku powódki z uchwały tej nie wynika, aby możliwość jednorazowego uiszczenia opłaty była uzależniona od zgody właściwego organu. Nieuzasadnionym jest zatem – zdaniem Sądu – twierdzenie powódki, że M. Z. i H. Z. (1) nie uiszcili ww. opłaty w 1985r. albowiem brak jest w tym zakresie odpowiedniej decyzji.

Zdaniem Sądu Rejonowego okoliczności sprawy, jak i zgromadzony w sprawie materiał dowodowy przemawia za zasadnością stanowiska pozwanych odnośnie jednorazowego uiszczenia opłaty za cały okres wieczystego użytkowania. Dowodzą tego zarówno zeznania świadków, przesłuchanie pozwanych w charakterze strony, jak i informacje nadesłane od Burmistrza Miasta L. z dnia 9.09.2013r. (k. 176), Starosty (...) z dnia 28.02.2014r. (k. 243).

W opinii Sądu I instancji brak dokumentów w tym zakresie zarówno w siedzibie UM w L., jak i w archiwum UM mieszczącym się w Starostwie Powiatowym nie może przesądzać o braku racji po stronie pozwanych. Przeczą temu wyraźnie zeznania świadków.

Z zeznań świadka T. M. - byłego Naczelnika Miasta L. – wynika w szczególności, że jeśli M. Z. chciał uiszczyć opłatę jednorazowo, to mógł to zrobić bezpośrednio w (...) bez jego udziału, zaś gdyby miał on zaległości w opłatach za wieczyste użytkowanie, to na pewno otrzymałby wezwanie z wydziału finansowego. Należności za wieczyste użytkowanie były traktowane, jako należności budżetowe i ściągane w trybie egzekucji administracyjnej. Z kolei z zeznań świadka P. S. - Naczelnika Wydziału (...) w Urzędzie Miejskim w L. - wynika, że pozwani nie byli wzywani przez szereg lat do uiszczenia opłaty za wieczyste użytkowanie. Ze zgodnego przesłuchania powodów S. Z. (1), G. Z., J. K. w charakterze strony wynika natomiast, że od czasu kiedy są oni wieczystymi użytkownikami Gmina, ani Skarb Państwa nie wzywali ich do uiszczenia opłaty za wieczyste użytkowanie, nigdy też nie otrzymywali ponagleń w tym zakresie. Pozostałe opłaty związane z podatkiem rolnym były przez nich uiszczane na bieżąco. Nadto z informacji, jakie uzyskali oni od M. Z. wynikało, że opłata za wieczyste użytkowanie nieruchomości została przez niego uiszczona jednorazowo.

W toku postępowania dowodowego Sąd, jak i pozwani zwracali się o stosowne informacje do powoda, jak i do archiwum powoda znajdującego się w siedzibie obecnego Starostwa Powiatowego w L.. Sąd Rejonowy podkreślił, że z karty inwentaryzacyjnej nieruchomości stanowiącej załącznik nr 1 (k. 241) nie wynika jakoby wieczysti użytkownicy posiadali jakiegokolwiek zobowiązania i obciążenia majątkowe. Obowiązek zamieszczenia takich informacji w ramach postępowania inwentaryzacyjnego wynikał natomiast z uchwały nr 104 Rady Ministrów z dnia 9.07.1990r. w sprawie sposobu dokonywania inwentaryzacji mienia komunalnego (MP nr 30 poz. 235, pkt IV.2.3). Dane te należało opierać na ewidencji i dokumentach finansowo-księgowych, w tym zwłaszcza bilansie półrocznym. Tymczasem, jak wynika ze

zgodnych zeznań pracowników, byłych pracowników Urzędu Miejskiego w L., ani M. Z., ani jego żona H. Z. (2), ani też ich następcy prawni nie figurowali do 2011r. w dokumentacji finansowo-księgowej Urzędu Miejskiego, jako dłużnicy posiadający zobowiązania z tytułu opłat za wieczyste użytkowanie. Z zeznań członków komisji inwentaryzacyjnej A. Z., U. K., S. T. wynika, że dla każdej nieruchomości w mieście prowadzona była w UM w L. odrębna teczka. Oprócz teczek dla poszczególnych nieruchomości, prowadzone były kartoteki finansowe, w których odnotowywano, kto uiścił opłatę za wieczyste użytkowanie, a kto nie. W przypadku nieuiszczenia opłaty Wydział Finansowy wzywał wieczystego użytkownika do uiszczenia zaległej opłaty. Z zeznań świadka M. S. - byłego Naczelnika Wydziału (...), a następnie Zastępcy Burmistrza Miasta L. - wynika, że jeśli Gmina przez tyle lat nie żądała od wieczystego użytkownika zapłaty, a dokumentacja nieruchomości była sprawdzana przez pracowników Wydziału, to możliwym jest, że została uiszczona jednorazowa opłata za wieczyste użytkowanie.

Sąd Rejonowy zauważył, że, ani zeznająca A. B., ani pozostali zeznający w sprawie pracownicy UM w L., nie potrafili wyjaśnić dlaczego pozwani do 2012r. nie byli wzywani do uiszczenia tych opłat.

W tej sytuacji Sąd I instancji stanął na stanowisku, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wskazuje, że poprzednik prawny pozwanych uiścił jednorazowo opłatę za wieczyste użytkowanie działki nr (...) położonej w L. przy ul. (...). Podkreślił przy tym, że z zeznań świadka P. S. - Naczelnika Wydziału (...) w Urzędzie Miejskim w L. - wynika, że w wyniku postępowania przeprowadzonego w Wydziale Gospodarki Nieruchomościami, nie dokonywano ustaleń, dlaczego opłaty za wieczyste użytkowanie nie były pobierane od pozwanych, a jedynie dokonano ustalenia stawki procentowej opłaty za wieczyste użytkowanie i ustalono jej wysokość.

Sąd Rejonowy zauważył ponadto, że wbrew art. 221 ustawy o gospodarce nieruchomościami w przedmiotowej sprawie, jak wynika z postanowienia (...) w S. z dnia 18.05.2012r. (k. 51), ustalenie wysokości opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego z dnia 1.12.2011r. nie stanowiło wypowiedzenia dotychczasowej opłaty rocznej w rozumieniu art. 78 w/w ustawy. W okolicznościach sprawy brak było również podstaw do aktualizacji opłaty. W związku z tym, że powódka w żaden sposób nie odniosła się do już ustalonej opłaty za wieczyste użytkowanie, wynikającej z umowy oddania terenu w użytkowanie wieczyste z 1979r., nie sposób przyjąć, iż tryb postępowania o którym mowa w art. 78-81 ustawy o gospodarce nieruchomościami został dochowany. Kluczowym dla rozstrzygnięcia sprawy jest też fakt, że pozwani wykazali m.in. wiarygodnymi zeznaniami świadków, że ani ich poprzednik prawny, ani też oni, nigdy do 2012r. nie figurowali w ewidencji płatników opłat za wieczyste użytkowanie. Nigdy też w tym czasie nie było przeciwko nim prowadzone żadne postępowanie egzekucyjne w tym zakresie ani nie byli wzywani do uiszczania zaległych opłat za użytkowanie wieczyste. Postępowania takie były natomiast prowadzone w trybie egzekucji administracyjnej w stosunku do innych użytkowników wieczystych, którzy zalegali z takimi opłatami. Świadczy to ewidentnie o uiszczeniu jednorazowej opłaty za wieczyste użytkowanie. W tej sytuacji Sąd I instancji oddalił roszczenie powódki w całości.

Powódka G. M. L. zaskarżyła powyższy wyrok apelacją, domagając się jego zmiany, poprzez uwzględnienie powództwa i zasądzenie od pozwanych na swoją rzecz zwrotu kosztów procesu, ewentualnie jego uchylenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. Skarżonemu orzeczeniu zarzuciła naruszenie art. 71 ust. 1 i 4 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o gospodarce nieruchomościami oraz art. 232 i następnych k.c., poprzez przyjęcie, że pozwani, jako użytkownicy wieczystości nieruchomości nie są zobowiązani do uiszczenia opłaty rocznej z tego tytułu pomimo, iż nie dysponują dowodem zapłacenia tej opłaty jednorazowo za cały okres, jak i art. 217 § 1 k.p.c., art. 227 k.p.c., art. 232 k.p.c. i art. 233 § 1 k.p.c., poprzez dowolną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, brak wyczerpujących ustaleń okoliczności faktycznych sprawy, co miało wpływ na wynik postępowania.

Pozwani G. i S. Z. (2) w odpowiedzi na apelację wnieśli o jej oddalenie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacje (dotyczące wszystkich połączonych spraw) jako bezzasadne, podlegały oddaleniu.

Sąd Rejonowy wydał słuszne rozstrzygnięcie oparte na prawidłowo ustalonym stanie faktycznym oraz dokonanych na jego podstawie rozważaniach prawnych wynikających z właściwie zastosowanych przepisów prawa. Obszerny materiał

dowodowy zebrany przy ponownym rozpoznaniu sprawy przez Sąd a quo pozwolił Sądowi rozpoznającemu apelację na konstatację, że zaskarżone rozstrzygnięcie jest w pełni prawidłowe. Sąd II instancji w pełni podziela i przyjmuje za własne wszystkie istotne dla rozstrzygnięcia ustalenia Sądu I instancji oraz dokonaną przez ten Sąd ocenę prawną.

Apelujący zgłosił dwa zarzuty. Jeden zarzut dotyczył naruszenia prawa materialnego, drugi obejmował obrazę prawa procesowego. W pierwszej kolejności należało odnieść się do zarzutu formalnego i poczynionych na jego uzasadnienie argumentów, bowiem dopiero brak uchybień w tym zakresie stwarza możliwość dokonania oceny prawidłowości zastosowania w sprawie norm prawa materialnego.

Mając powyższe na uwadze należało w pierwszej kolejności wskazać na bezzasadność podnoszonych w postępowaniu apelacyjnym zarzutów naruszenia przepisów art. 217 § 1 kpc, art. 232 kpc i art. 233 § 1 kpc, w szczególności nie sposób jest zaakceptować przytoczonej na uzasadnienie uchybienia tymże przepisom argumentacji o tym, że w postępowaniu przed I instancją dokonano dowolnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz nie dokonano wyczerpujących ustaleń faktycznych sprawy, co rzutowało na jej wynik.

Jak stanowi przepis art. 233 § 1 kpc sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Przepis ten wyraża obowiązującą w postępowaniu cywilnym zasadę swobodnej oceny dowodów, która odnosi się do wyboru określonych środków dowodowych i do sposobu ich przeprowadzenia. Mają być one ocenione konkretnie i w związku z całym zebraniem materiałem dowodowym. Jest to podstawowym zadaniem sądu orzekającego, wyrażającym istotę sądenia, a więc rozstrzygnięcia kwestii spornych w warunkach niezawisłości, na podstawie własnego przekonania sędziego przy uwzględnieniu całokształtu zebranego materiału (patrz: orz. SN z 16 lutego 1996 r., II CRN 173/95, nie publ.). Swobodna ocena dowodów nie może być również całkowicie dowolna, a skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd art. 233 § 1 kpc wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania, lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu (vide: orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 6.11.1998 r., II CKN 4/98 nie publ., z dnia 10.04.2000 r., V CKN 17/00, „Wokanda” 2000, nr 7, poz. 10, i z dnia 5.08.1999 r., II UKN 76/99, OSNAPiUS 2000, nr 19, poz. 732).

Zdaniem Sądu Okręgowo zarzut poczynienia dowolnej oceny zebranego materiału dowodowego przez Sąd I instancji jest ze wszech miar nietrafny. Na uwadze mieć należy, że Sąd Rejonowy poczynił szczegółowe ustalenia na podstawie obszernego materiału dowodowego, a wywiedzione na jego podstawie konkluzje prawne w sposób prawidłowy i przekonujący uzasadnił. Strona apelująca nie dowiodła przy tym, że, jak była o tym mowa powyżej, Sąd I instancji uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. W tej sytuacji uznać należało, że zarzucane uchybienie pozostaje wyłącznie w sferze subiektywnych, a zatem nieskutecznych prawnie, przekonań powódki. Podobnie, wobec starannie zebranego materiału dowodowego, należało ocenić zarzut braku wyczerpujących ustaleń okoliczności faktycznych sprawy.

Kontynuując powyższe rozważania prawne, a ponadto łącząc je z uzasadnieniem oddalenia apelacji na skutek nietrafności także zarzutów naruszenia prawa materialnego, zważyć należało, że apelujący błędnie, konsekwentnie podtrzymując przy tym, że pozwani nie dysponują dowodem zapłacenia jednorazowo opłaty z tytułu użytkowania wieczystego, w istocie utożsamia pojęcie dowodu wyłącznie z dokumentem. Tymczasem słowo „dowód” jest wieloznaczne. W kodeksie postępowania cywilnego używane jest ono w znaczeniu środka dowodowego (art. 3 kpc, art. 210 § 1 kpc), czynności dowodowej, czyli dowodzenia albo udowodnienia (np. art. 227 kpc, art. 228 § 1 kpc, art. 229 kpc), postępowania dowodowego (art. 236 kpc, art. 242 kpc), wyniku postępowania dowodowego (art. 233 § 1 kpc), czynnika przekonującego sąd o istnieniu albo o nieistnieniu określonego faktu (np. art. 244 § 1 kpc i art. 245 kpc), czy dokumentu, przedmiotu oględzin i przedmiotu utrwalającego i przenoszącego obrazę lub dźwięki (np. art. 187 § 2 pkt 4 kpc i art. 208 § 1 pkt 2 kpc). Przedmiotem dowodu, czyli tym, co podlega w postępowaniu dowodzeniu czy udowodnieniu są w myśl art. 227 kpc fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie. Kodeks postępowania cywilnego określa osiem środków dowodowych, do których należą: dokumenty, zeznania świadków, opinie biegłych,

ogłędziny, przesłuchania stron, grupowe badanie krwi, przyrządy utrwalające albo przenoszące obrazy lub dźwięki, jak film, telewizja, fotokopia, fotografia, rysunek, płyty, taśmy, itp. Oraz środki dowodowe nienazwane (vide: W. Broniewicz, Postępowanie cywilne w zarysie, LexisNexis, Warszawa 2006, s. 215-217). Znamiennym jest, że polska procedura cywilna nie zna pojęcia hierarchii dowodów, co należy rozumieć jako swoistą równorzędność środków dowodowych gromadzonych w sprawie. Jednak o ich mocy dowodowej, czyli sile przekonywania decyduje Sąd przez pryzmat przepisu art. 233 § 1 kpc.

W realiach rozpoznawanej sprawy zgodzić należało się z Sądem I instancji, że aktualnie, po przeprowadzeniu szczegółowego postępowania sądowego i zgromadzeniu w jego ramach obszernego materiału dowodowego, a ponadto przy uwzględnieniu zasad doświadczenia życiowego oraz ogólnej wiedzy, za w pełni uzasadnioną należało uznać konkluzję, jaka legła u podstaw rozstrzygnięcia wydanego przez tenże Sąd, tę mianowicie, że powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zdaniem Sądu II instancji za całkowicie uzasadniony należało przyjąć pogląd reprezentowany przez stronę pozwaną, że skoro przez kilkadziesiąt lat pozwani nie mieli podstaw wnioskować, że są zobligowani do wnoszenia opłat z tytułu użytkowania wieczystego, a ponadto w sytuacji, gdy strona powodowa, ani nie podejmowała się przez szereg lat egzekucji zaległych wszakże z jej punktu widzenia opłat z tytułu użytkowania wieczystego, ani nawet nie dokonała aktualizacji tych opłat, w istocie więc tworząc nowe zobowiązanie względem pozwanych, to ci mieli prawo pozostawać w przekonaniu, że ta opłata została w sposób jednorazowy uiszczona przez ich poprzednika prawnego, oraz że aktualnie nie są względem powodowej Gminy w tym zakresie zobowiązani.

Zważyć należy, że środek dowodowy, jakim są oświadczenia stron złożone przed Sądem I instancji przy ponownym rozpoznaniu sprawy są przekonujące co do tego, że pozwani mieli przekazaną im przez ojca będącego darczyńcą wiedzę o tym, że on tę opłatę jednorazowo uiścił. W tej sytuacji za usprawiedliwione należy uznać zachowanie pozwanych, którzy, ani sami nie występowali z zapytaniem do powódki o konieczność regulowania opłat z tytułu użytkowania wieczystego, ani też nigdy przez kilkadziesiąt lat nie byli przez powódkę wzywani do regulowania tychże opłat. Oczywistym jest w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, że pozwani nie czuli się w jakikolwiek sposób z tego tytułu zobowiązani, skoro byli przekonani, że ten obowiązek został zaspokojony poprzez jednorazowe uregulowanie opłaty przez darczyńcę. Pozwani w tej sytuacji nie mieli też podstaw do tego, aby nawet przypuszczać, że ta opłata nie została uiszczona.

Zdaniem Sądu Okręgowego pozwanym nie można również zarzucić braku zachowania staranności przy przechowywaniu dokumentacji. Zważyć należy, że, jak uczy doświadczenie życiowe, nikt normalnie funkcjonujący, nie przechowuje dokumentacji tego typu przez okres dwudziestu, trzydziestu lat, tym bardziej na wypadek potencjalnych przyszłych procesów sądowych. Nadto zauważyć należy, że skoro instytucje administracyjne nie mają obowiązku przechowywania tego rodzaju dokumentacji dłużej niż pięć czy dziesięć lat, to tym bardziej trudno wymagać od osoby fizycznej, aby przechowywała dokumenty przy tym nawet nie własne, bo poprzedników prawnych, a które miałyby zaświadczać o dokonanej zapłacie (abstrahując już nawet od tego, że jakość tego rodzaju dokumentów przechowywanych przez kilkadziesiąt lat mogłaby pozostawiać wiele do życzenia).

Materiał dowodowy zgromadzony przez Sąd Rejonowy po uchyleniu orzeczenia przez Sąd II instancji przekonuje zatem aktualnie Sąd Okręgowy w składzie rozpoznającym apelację co do tego, że przedmiotowa opłata została uiszczona. Zważyć należy, że Sąd a quo słuchał w sprawie także urzędników obecnie urzędujących, jak również i te osoby, które w przeszłości pełniły określone odpowiednie funkcje w strukturach powódki, także w czasie, gdy mogła być, i była uiszczona jednorazowo opłata z tytułu użytkowania wieczystego. Zwrócić należy uwagę w szczególności na zeznania świadka M. S., tj. byłego Naczelnika Wydziału (...), a następnie Zastępcy Burmistrza Miasta L., które to rozwiewają wątpliwości co do tego, że przedmiotowa opłata, w sytuacji, gdy pozwani nie byli następnie wzywani do jej uiszczenia, ani nie toczyło się przeciwko nim żadne postępowanie mające na celu jej egzekucję, została w jednorazowej formie uiszczona. Na marginesie już tylko godzi się podnieść, że mając na uwadze nawet charakter darczyńcy, tj. poprzednika prawnego pozwanych, który był człowiekiem uporządkowanym, obowiązkowym, trudno zakładać, że

przekazał swoim następcom prawnym informację o uiszczeniu jednorazowo opłaty za użytkowanie wieczyste, gdyby nie była ona faktycznie uregulowana.

Z powyższych względów uznać należało, że w niniejszej sprawie nie doszło do naruszenia przepisów ani prawa materialnego, ani prawa procesowego. Słusznie w tej sytuacji Sąd Rejonowy oddalił powództwo jako niezasadne. W konsekwencji oddaleniu podlegały również apelacje wywiedzione przez stronę powodową, o czym Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 385 kpc.